

Черна вода

ТРИША РЕЙБЪРН

Превод Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Dark Water: A Siren Novel*

Copyright © Tricia Rayburn, 2012

All rights reserved.

Превод Анелия Янева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012

ISBN 978-954-27-0815-5

ГЛАВА 1

ЗАПОЧНА БЛИЗО ЧАС СЛЕД КАТО ТРЪГНАХМЕ. Някакво пърхане в гърдите. Омекване на краката. Стягане в гърлото, което превръщаше чистия свеж въздух на всяко вдъшване в напрошено стъкло. Това усещане ми беше познато. От близо година моето тяло изпращаше такива сигнали всеки път, когато губеше ритъм, беше уморено или... пресъхваше.

Сега обаче не бях жадна. Правехме достатъчно почивки по магистрала „Ай-95“, за да го избегнем.

И това ме плашеше.

- Чипс?

Между предните седалки се появи голям пакет чипс. Разклати се напред-назад.

- От любимия ти - каза мама. - Със сол и оцет.

- С много сол - добави татко.

Наблюдавах го как взема пластмасовата солница от поставката за чаши и я надвесва над пакета. Докато белият прах се сипеше върху чипса, си мислех как само при идеята за попътна закуска стомахът ми би трябвало да се преобърне. Нищо такова не стана обаче.

- Не, благодаря - отвърнах. - Не съм гладна.

- Днес нищо не си хапнала - каза мама. - А и снощи почти не докосна вечерята.

- Не искам да си развалям апетита, преди да стигнем „Харбър Хоумфрайз“.

Мама хвърли поглед към татко. Той сведе и вдигна глава толкова бавно, че човек не би забелязал кимването, ако не го очаква.

- Ами - започна той, оставяйки пакета върху таблото на колата и връщайки солницата в поставката за чаши, - няколко от моите студенти са наели за през лятото къща в Кенебънкпорт. Явно е много бясно място.

- Бясно? - повторих.

- Така де, фешън. Куул. Или, както се изрази един млад ковач на лафове, направо се е утрепало.

- Утрепало - поправи го мама.

Татко я погледна.

- Как става така, че в твоята уста не звучи толкова нелепо?

- Защото го казвам правилно. - Тя се опита да улови погледа ми в огледалото за обратно виждане. - „Р“-то не трябва да се произнася, нали, скъпа?

Извърнах глава и се загледах през прозореца.

- Така мисля.

- Е - склони татко, - щом нашата приета в „Дартмут“¹ дъщеря мисли така, значи така и трябва да бъде.

Притиснах чело до стъклото, опитвайки се да прогоня гледката на зелените стени, обрасли с бръшлян.

- Градчето сигурно ще гъмжи от народ, но пък е на брега и трябва да е много красиво. Защо не го навестим. Даже още днес.

- Страхотна идея - включи се мама. - Отбивката за него е съвсем наблизо.

Изправих се на седалката.

- Нямаме ли друга уговорка?

1 Частен университет от Бръшляновата лига в Хановер, Ню Хампшир, САЩ. - Б.пр.

- Така е - отвърна мама. - Но можем да я отложим.

- Но ти планираш това пътуване от седмици. Защо е сега това внезапно отклонение?

- Защо пък не? - попита на свой ред мама. - Никога не е зле да проучиш всички възможности. Особено когато става дума за недвижимо имущество.

- Но мястото, където отиваме, също е на брега. И е най-красивото, което някога съм виждала. - Опитах се да се усмихна. - Пък и след миналото лято едва ли ще е толкова пренаселено.

Последното изречение беше опит да запазя безгрижния дух на разговора. За добро или лошо обаче, моят жалък опит срути щастливата фасада на родителите ми.

- Не се налага да се връщаме там - каза мама, вкопчвайки се във волана.

- Можем да отидем, където си пожелаем - добави татко. - И да открием някое ново място.

- Знам - отговорих. - Казахте ми го още преди шест месеца и ми го повтаряте всяка седмица оттогава. Само дето не е необходимо. Не искам да ходя на друго място.

Мама ми хвърли поглед през рамо. Устните ѝ образуваша тънка права линия. Можех да се обзаложа, че зад тъмните очила веждите ѝ са смръщени, а очите - присвити.

- Сигурна ли си, Ванеса? Искам да кажа, *наистина* ли си сигурна? Знам, че беше там няколко пъти след... всичко станало... но сега е различно. - Тя помълча. - Лято е.

Лято. Думата увисна над главите ни натежала, раздува. Погледнах към празното място от лявата ми страна, после протегнах ръка и загребах цяла шепа чипс.

- Да - отговорих. - Наистина съм сигурна.

Въпреки че непрекъснато ги уверявах в това през последните няколко месеца, разбирах колко са загрижени. Откакто се помня, предприемахме такова пътуване всяка година през юни, но сега за първи път по-голямата ми се

стра, Джъстин, не беше с нас. Освен това според графика на нашата брокерка и заради удивителната по всеобщо мнение къща, превърнала се напоследък в хит на пазара, трябваше да тръгнем още днес. Точно ден след дипломирането ми в подготвителното училище „Хоторн“... и на първата годишнина от смъртта на Джъстин.

А това беше плашещо, както продължаваше да ми напомня моето тяло. Но едно друго нещо щеше да е още по-ужасяващо.

Никога вече да не се върна в Уинтър Харбър.

Прокарах няколкото шепи чипс с две бутилки солена вода. В продължение на петнайсетина минути слушах с половин ухо и кимах с глава, докато родителите ми обсъждаха облицовката на къщата. Когато подминахме отбивката за Кенебънкпорт, изчаках още пет минути, за да е по-сигурно, после се отпуснах на седалката и проверих мобилния си телефон за столен път, откакто се бях събудила.

„В.! Толкова се радвам да те видя. Кои да знае, че 20 часа могат да изглеждат като 20 години?? Цял ден съм в ресторанта. Отбий се, когато можеш. хо, П.“

Пейдж. Моята най-добра приятелка, отскоро и съквартирантка, както и главна причина летуването на друго място да бъде просто немислимо. Усмиввах се, докато пишех отговора.

„И аз нямам търпение да те видя. Остават само няколко часа. Ще пиша пак, щом наближим. Не се преработвай! С л., В.“

Изпратих съобщението и прегледах останалите есемеси. Продължавах да се надявам, че съм пропуснала някой. Например системата се е бъзнала и не съм уведомена за всички получени текстови съобщения.

Нямаше пропуснат есемес. Бърза проверка на гласовата поща установи, че и тя работи без засечка.

Оставих телефона и свита на задната седалка, се заех със списъка на учебните курсове в „Дартмут“, който бях разпечатала от сайта на колежа преди тръгването. Вече имах доста ясна представа какво искам да уча наесен, но родителите ми още не го знаеха. Най-сигурният начин да не им позволя да ровят в миналото, бе като изглеждам задълбочена в мисли за своето бъдеще. Списъкът с курсовете се оказа толкова благонадеждна защита, че до края на пътуването никой не ме попита нито как съм, нито дали имам нужда от нещо.

Всъщност, докато пътувахме по магистралата, на тях не им се и налагаше да го правят. Поне не гласно. Мама поглеждаше в огледалото за обратно виждане много по-често, отколкото при движение по второкласен път, а татко първо подаде на мен пакета претцели с двойна доза сол, преди да го закрепил между двете предни седалки.

– Добре съм – казах, докато пулсът отекваше в ушите ми. – Честна гума.

Това, изглежда, ги успокои, поне докато не наближихме оформения като платноходка надпис ДОБРЕ ДОШЛИ В УИНТЪР ХАРБЪР. Тогава мама рязко изви волана наляво и ние направихме неочаквано отклонение, подминавайки главната улица и всички местни магазинчета и заведения по нея. Отначало щях да се възпротивя, но после размислих. Дали наистина имах желание да попадна в оживения трафик и да мина на педя от сладкарницата на Еду? Това по традиция беше нашата първа спирка, където официално започваше поредната прекрасна семейна ваканция.

Едва ли. Затова оставих родителите ми да я подминат.

Извадих още една бутилка вода от раницата и насочих цялото си внимание в нейното пресушаване. Няколко минути по-късно заобиколният път ни изведе на същото кръстовище, до което бихме стигнали и по главната

улица. Завоят наясно щеше да ни отведе към планините по дългия криволичещ път, който познавах толкова добре, че можех да го измина и нощем, без запалени фарове. Ослушах се за цъкането на мигача, очаквайки плавния завои на запад. Нищо подобно не се случи. Вместо това продължихме напред.

Постепенно правият равен път стана стръмен. Къщите се разрешиха, а дърветата взеха да изникват все по-нагъсто едно до друго. Никога досега не бях идвала в тази част на Уинтър Харбър. Още преди да реша дали това е добре, или не, пътят свърши. Колата спря. Всички се вторачихме напред.

- Това някаква шега ли е? - попитах, надничайки между предните седалки.

- Не бих казала - отвърна мама след известна пауза. Тя връчи на татко распечатката с маршрута, свали прозореца си и натисна бутона върху сребристите кутия до вратата. Високата порта, на която вместо обикновени решетки имаше метални русалки с богато украсени опашки, се отвори.

- Да видим! - каза татко, после се зае да свива и развива на фуния листовите с указанията за маршрута.

Прииска ми се да грабна купчината листови и да скрия лицето си зад тях, препречвайки гледката към онова, което нямах желание да виждам. Но нямах сили да го направя. Погледът ми беше прикован към безликите глави, падащите на вълни коси, преплетените перки. Повтарях си, че тези русалки са просто декоративно изкуство и нищо повече, но въпреки това продължавах да се взирам, за да открия нещо познато в тях. Когато портата се затвори след нас и ние продължихме по алеята за автомобили, аз дори се извърнах на седалката, за да гледам как постепенно се смаляват. Или, ако трябва да съм съвсем точна, за да се уверя, че наистина се смаляват.

Стръмната алея се виеше през гъста гора. След около километър мама взе да става нервна, нетърпелива – или и двете едновременно – и натисна газта. Джипът изскочи на малък хълм и полетя към ръба на една скала.

Двамата с татко се вкопчихме в гръжките над вратите. Мама ахна и скочи върху спирачката. Колата измина още няколко метра, преди да се закове на място.

– Ограда – изпъшка мама. – Просто ще вдигнем хубава здрава ограда.

После отвори нейната врата и изхвъркна навън. Тамко бавно се наклони напред и се наклони да се обърне. Предчувствайки нова вълна от загриженост, побързах да отворя моята врата и да изляза, преди тя да ме е заляла.

– Жаклин! Толкова се радвам, че успя, макар да не ти оставихме много време.

По широката каменна пътека отляво се спускаше някаква жена. Носеше бял ленен панталон, бяла туника и кожени сандали. Косата ѝ беше толкова силно опъната назад в конска опашка, че ъгълчетата на сините ѝ очи се бяха гръпнали. Явно гледката на изкованите от желязо плувици, между които минахме, ме беше разтърсила по-силно, отколкото предполагам, защото за миг тя ми се видя като една друга жена, която срещнах миналото лято.

Това обаче не беше възможно.

А дали наистина е така?

– Това трябва да е красивата ти дъщеря. – Жената разтърси ръката на мама и грейна насреща ми. – Бръшляновата лига. Толкова съм слушала за теб. „Дартмут“, нали така?

Опитах се да се усмихна, приближавайки към тях.

– Точно така.

– Ти си възплъщение на родителската мечта.

Сведох поглед.

– Ванеса – бързо рече мама, – това е Ан, нашата брокер-

ка. И да, Ан, това наистина е красивата ми гъщеря.

- Аз пък съм идеалният среднотатистически съпруг и баща - обади се татко, присъединявайки се към нас. - А това местенце си го бива.

- Казах ти. Нали ти казах!

Ан подхвана мама за лакътя и я повече наголу по пътеката, бъррейки за подробности около спалните, баните и енергоспестяващата конструкция. Татко вървеше плътно по петите им с ръце в джобовете, обърнал поглед към хоризонта отгясно. Следвах го на няколко крачки, стиснала мобилния си телефон в ръка, за да си придам небрежен вид, ако някой от тях случайно се обърне. Не че не ме гонеше любопитството; просто не исках да повлияя на тяхното решение повече от това, което вече бях направила.

- Никой не е живял в къщата досега - каза Ан, когато наближихме сградата. - Собственикът, архитект от Бостън, я проектирал за жена си. Трябвало да бъде подарък за десетата годишнина от сватбата им, но миналата седмица госпожата решила да я отпразнува малко по-рано с един от неговите колеги. Ужасно е как може да стават такива работи, нали?

Мускулите по гърба на татко се стегнаха изпод червената карирана риза. Главата на мама клюмна, докато ровеше из листовете, които носеше.

- Да - отвърна тя. - Но въпреки това се случват и такива неща.

- Това басейн ли е? - попитах.

Ан, внезапно съвзела се от своето разочарование относно модерните връзки, ме удостои с бърза усмивка.

- Има и джакузи. Почакай само да видиш.

Двете с мама забързано влязоха в къщата. Татко се позабави край каменната кашпа с форма на корал.

- Благодаря ти - каза.

Кимнах.

- Доста е различно от онава, с което сме свикнали, нали? - продължи миг по-късно той.

Трябваше ми секунда, докато разбера, че говори за къщата, която приличаше на купчина стъклени кубове, свързани с гървени коридори. Нямахме разнебитена предна веранда. Благодарение на безкрайната редица прозорци, можех да видя задния двор направо от ливадата отпред. Нямахме и кей. Не се виждаше олющена боя, оронени тухли и пробвиснали улуци.

- Така е - казах. - Но какво пък толкова.

Влязох вътре. Гласовете на мама и Ан кънтяха някъде отгясно, затова поех наляво. Прекосих дневната, трапезарията и две спални, боядисани в различни нюанси на тъмнокафявото и все още мирушещи на боя и гървени стърготини. Един особено дълъг коридор ме отведе до редица стъклени врати. Минах през тях и се озовах в трета спалня, където едва не бях повалена от нахлулия влажен солен въздух. Инстинктивно затворих очи и вдусах, наслаждавайки се на топлината, която плъзна надолу по гърлото ми и облекчи измъченото ми тяло.

Когато отново отворих очи, видях водата. Щом пристъпих в стаята, сиво-синият хоризонт сякаш се изви и се огъна около мен. Гледах право напред, докато стигнах втора редица стъклени врати и излязох в покрит с камък вътрешен двор.

Ето го и него. Океанът. Толкова близо, че усещах солените пръски всеки път, щом се нахвърлеше срещу скалите, към които гледаше вътрешният двор.

- Няма да намерим по-хубава от тази.

Подскочих. Обърнах се рязко. Мама стоеше до отворената врата с кръстосани на гърдите ръце и поглед, устремен някъде покрай мен.

- Единственият начин да сме още по-близо, е да живе-

ем в къща-логка... Не се засягай, миличка, но стомахът ми не би понесъл такъв начин на живот.

Аз лично смятах, че тя е същински боец, щом се справяше и със сегашния си начин на живот. Малко жени биха успели на нейно място.

- Харесва ли ти? - попита тя, заставайки до мен във вътрешния двор.

Една вълна се разби в скалите под нас. Отрих пръските по голите си ръце.

- Да. Макар да не съм сигурна, че е точно по вкуса на татко.

- Баща ти ще е съгласен с всяко наше решение.

Това ми беше известно. И знаех защо е така. Ако изобщо някой можеше да бъде обвиняван за сегашната ситуация, по негласно споразумение между родителите ми именно той беше отговорен да сме тук сега.

Мама вирна брадичка по посока на водата и вдиша дълбоко.

- Според мен още някой би одобрил мястото. Възможностите да се печеш необезпокояван са неизчерпаеми.

Не можах да сдържа усмивката си.

- На Джъстин много щеше да ѝ хареса.

Постояхме мълчаливо минутка. После мама обгърна раменете ми с ръка, притисна ме към себе си и опря устни в главата ми.

- Отивам да уточня подробностите. Остани тук колкото искаш.

Когато тя си отиде, приближих до края на вътрешния двор и огледах околността. Басейнът и джакузито бяха в друг вътрешен двор, на около петдесетина крачки южно от този. Помежду им имаше яркозелена ливада. Покрита с камъни пътека водеше от долния двор към частен плаж.

Или поне относително частен плаж. Докато гледах

натам, някаква висока фигура изтегли червена лодка на пясъка. Имаше тъмна коса, носеше джинси, тениска и... очила.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Дъхът ми секна. Краката сами ме поведоха през двора нагоду към скалите.

Как е разбрал, че съм тук? Дали Пейдж му е казала? Да не е минал през ресторанта, за да разпита? Но откъде е бил сигурен, че *тя* ще е там? Вероятно е проверявал редовно, просто за всеки случай.

Всичко това нямаше никакво значение. Главното бе, че е тук. Той ме откри. И ще сме заедно в моя първи ден в Уинтър Харбър, както е било винаги досега.

Покатерих се на последната скала преди плажа и скочих на пясъка.

- Саймън!

Той замръзна на място и понечи да се обърне. Ускорих крачка, чудейки се как би реагирал, ако го презърна - за това копнееше всяка фибра от тялото ми.

- Здравсти.

Забих пети в пясъка. Усмивката ми се стопи, докато неговата ставаше все по-широка.

- Всъщност се казвам Колин. - Той пусна лодката, отри длани о крачолиите на джинсите и ми подаде ръка. - Синът на Ан.

Чухах думите, но не схващах смисъла. Докато не видях, че носи слънчеви, а не диоптрови очила. И че косата му е руса, а не кестенява. А лодката всъщност е каяк.

- Майка ми много я бива в презентациите - продължи той, като видя, че гледам каяка. - Не че това място има нужда от специално представяне. Пробвала ли си някога?

- Кое да съм пробвала?

- Океански каяк.

Поклатих глава и отстъпих крачка назад.

- Тогава непременно трябва да опитаиш. - Той пристъ-

ни към мен. – Може да пробваме заедно. Ще ми е приятно да ти дам някой и друг урок.

Спрях. Краката ми трепереха. Нещо стисна гърдите ми. Отворих уста да му благодаря, да кажа, че нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да ме обучава толкова опитен познавач, да попитам не е ли възможно да го направим колкото се може по-скоро... после се отказах.

Когато усещах слабост, само едно нещо освен солена-та вода можеше да ме накара да се почувствам по-добре – като предизвиквам интереса на противоположния пол. Не бях прибягвала до тази мярка, откакто това ми струваше единствената връзка, която някога съм имала; единствената, която значеше нещо за мен. Сега нямах намерение да се пробвам отново.

Не знаех дали за нас двамата със Саймън все още има общо бъдеще. Но бях сигурна, че няма да пропуса шанса си, ако ми се даде такава възможност.

– Благодаря – казах.

И му обърнах гръб точно когато сълзите ми взеха да капят.

Триша Рейбърн е родена в Ривърхеад, Ню Йорк. Завършва колежа „Мидълбъри“ през 2000 година и получава магистърска степен от университета в Лонг Айленд през 2005 година. Първата си книга, *The Melting of Maggie Bean*, тя започва като проект за дипломната си работа. Следват още няколко

романа за деца, преди да стъпи на сцената за литературата за тийнейджъри с първия роман от трилогията „Сирена“, който носи същото име. „Черни води“ е третата и финална част от нея.

Писателката живее със съпруга си в Лонг Айленд. Повече информация за нея ще откриете в личния ѝ сайт www.triciarayburn.com.